

Het meisje in de trein

IN MAKKELIJKE TAAL

Paula Hawkins

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Woensdag 3 juli 2013

Rachel zit in de trein naar Londen. Elke dag zit Rachel in deze trein. 's Morgens een uur heen. 's Avonds een uur terug.

Rachel werkt in Londen. Of eigenlijk: werkte. Want een paar maanden geleden is ze ontslagen. Ze hoeft dus niet meer elke dag naar Londen. Maar ze doet het toch. Wat moet ze anders de hele dag doen? Als ze thuiszit, denkt ze na over haar leven. En dat doet ze liever niet.

Het eerste stuk rijdt de trein door weilanden en bos. Daarna langs fabrieken en bruggen. Hoe dichter bij Londen, hoe meer huizen er staan. Dat zijn de buitenwijken van de stad. Daar is het spoor oud. De trein rijdt er altijd langzaam. Vlakbij Londen staat het sein vaak op rood. Dan staat de trein een tijdje stil. Soms een minuut, soms tien minuten. Altijd op dezelfde plek. Dat vindt Rachel niet erg. Want het spoor loopt hier vlak achter de huizen. Vanuit de trein kijk je zo de huizen in. Je ziet de mensen die daar wonen. Ook daarom gaat Rachel nog steeds elke dag naar Londen: om de huizen te zien. Of beter gezegd: dat ene huis op nummer 12.

Ook vandaag staat de trein stil bij het rode sein.

Rachel zit bij het raam. Vandaag heeft ze geluk. Want in de tuin van nummer 12 zit een vrouw. De vrouw heeft haar ogen dicht. Ze geniet van de zon op haar gezicht. Ze is een jaar of dertig. Net als Rachel zelf. De vrouw is klein en slank. Ze heeft kort, blond haar. Rachel vindt haar heel knap. Dan komt een man naar buiten. Hij loopt naar de vrouw toe. Hij buigt zich voorover en geeft de vrouw een zoen. Ze doet haar ogen open en lacht. Rachel heeft deze mensen al vaker gezien. Ze kijkt graag naar hen. Ze houden veel van elkaar. Dat zie je zo. Ze hebben een mooi huis. Geluk. Liefde. Alles wat Rachel niet heeft. Niet meer.

De trein begint weer te rijden. Heel langzaam schuift hij verder. Rachel drukt haar gezicht tegen het raam. Ze kijkt zo lang mogelijk naar de man en de vrouw. Tot ze hen niet meer ziet. Dan kijkt ze weer recht uit het raam. Maar snel knijpt ze haar ogen dicht. Want daar staat het huis dat ze liever niet ziet. Het huis op nummer 20. In dat huis heeft Rachel vijf jaar gewoond. In dat huis is ze heel gelukkig geweest. En ook heel ongelukkig.

Rachel kijkt naar de andere mensen in de trein. Allemaal mensen op weg naar hun werk. Ze kijken op hun telefoon. Of ze lezen de krant.

Niemand kijkt naar de mensen in de tuin. En ook niet naar Rachel.

Rachel voelt in haar tas. Ze heeft een flesje wijn bij zich. Zal ze een paar slokken nemen? Het is eigenlijk nog te vroeg om te drinken. Maar ze verlangt naar alcohol. Ze pakt het flesje en neemt een slok. En nog een. De wijn verwarmt haar buik. Ze voelt zich ontspannen.

Rachel leunt met haar hoofd tegen het raam. Ze denkt aan vroeger. Aan haar ex-man Tom. Ze waren in het begin heel gek op elkaar. Zeven jaar geleden trouwden ze. Toen verhuisden ze naar het huis op nummer 20. Rachel vond het een prachtig huis. Het was groot en licht en van hun samen. Ze zat graag in de tuin om naar de treinen te kijken. Het huis had veel kamers. Eén daarvan kon een babykamer worden. Rachel begon te verlangen naar een kind. Ze wilde heel graag een baby.

Misschien ging het vanaf dat moment verkeerd. Want er kwam geen baby. Ze probeerden het wel. Maar Rachel werd niet zwanger. Ze gingen naar de dokter. En naar het ziekenhuis. Maar niemand wist waarom het niet lukte. Iedereen zei: 'Je bent nog jong. Het lukt vast wel.'

Maar dat was niet zo. Rachel vond het heel erg. Tom vond het niet zo erg als Rachel. Hij wilde ook wel een kind. Maar hij vond het leven met z'n tweeën ook goed. Hij zei vaak: 'We zijn toch gelukkig samen? Dat is toch genoeg?'

Maar voor Rachel was het niet genoeg. Ze werd steeds eenzamer. Haar vriendinnen kregen allemaal kinderen. En Tom deelde haar verdriet niet. Ze begon steeds meer te drinken om haar verdriet te vergeten. Hun relatie ging eraan kapot. Of beter gezegd: ze ging er zelf aan kapot. En daarna maakte ze hun relatie kapot.

De fles wijn is leeg als Rachel in Londen aankomt. De hele dag dwaalt Rachel door de stad. Ze leest de kranten in de bibliotheek. Ze wandelt door het park. En op het station koopt ze nog een fles wijn. Voor in de trein naar huis.

's Avonds is het druk in de trein. Het is warm. Rachels bloes plakt onder haar armen. Ze wil naar huis, douchen, en naar bed. Er zit een man tegenover Rachel. Hij ziet er netjes uit in zijn pak. Hij werkt op zijn laptop. Af en toe kijkt hij opzij naar het tafeltje. Daar staat de fles wijn. Dan kijkt hij even naar Rachel. En dan weer naar zijn laptop. Rachel ziet afkeer op zijn gezicht.

Ze denkt: wat zou hij van me denken? Vast niet veel goeds. Vroeger was ik mooi. Toen keken mannen op een heel andere manier naar mij. Nu kijken ze met afkeer. Ik ben te dik. Ik slaap te weinig. En ik drink te veel. Misschien zien ze ook wel mijn verdriet. Dat maakt me ook niet mooi. Niemand vindt verdriet leuk.

De trein rijdt heel langzaam achter de huizen langs. Rachel kijkt naar buiten. De avondzon schijnt zacht op Rachels oude huis.

En dan ziet Rachel haar: Anna. De nieuwe vrouw van Tom. In haar armen heeft Anna een baby, in een roze dekentje.

Rachel kan het heel goed zien. Pijnlijk goed. Ze wordt er misselijk van. Ze denkt: daar had ik moeten staan. In mijn huis, met mijn man, en mijn baby. Maar alles wat Rachel had, is weg. Dat is de schuld van die vrouw daar. Anna heeft alles van haar afgepakt.

Rachel weet nog goed hoe het ging, twee jaar geleden. Ze was niet aan het snuffelen. Nee, het ging per ongeluk. Toms laptop stond aan. En hij had zijn e-mail niet afgesloten. Toen zag Rachel op het scherm: 'Anna, ik heb vannacht van je borsten gedroomd. Ik verlang naar je. Wanneer zie ik je weer? Tom.'

Rachel kon het niet geloven. Maar het stond er echt. En toen ze verder keek, vond ze nog veel meer e-mails. Wel dertig. Het was duidelijk: Tom had iets met een andere vrouw. Al een hele tijd.

's Avonds zei Rachel tegen Tom wat ze gezien had. Hij zei verbaasd: 'Ik weet niet waar je het over hebt.' Rachel liet hem de e-mails op zijn laptop zien. Toen kon hij niet meer ontkennen. Rachel was woest. Ze schreeuwde: 'Hoe kon je dit nou doen? Wij horen bij elkaar! We hebben het toch goed samen?' Tom begon te lachen. Hij zei: 'Nee Rachel, we hadden het goed, in het begin. Maar alles is veranderd. En dat is jouw schuld.' 'Is het mijn schuld dat we geen baby hebben? Daar kan ik toch niets aan doen?' 'Dat bedoel ik niet', zei Tom. 'Ik heb het over de drank. Je bent verslaafd aan alcohol.'

Rachel zei niets meer. Ja, ze dronk inderdaad te veel. Soms begon ze 's ochtends vroeg al. Dan bleef ze thuis van haar werk. Als Tom 's avonds thuiskwam, lag ze dronken in bed.

Tom koos voor Anna. Rachel ging weg uit haar droomhuis, waar ze zo gelukkig was geweest. Ze wilde er graag blijven wonen. Maar dat kon ze niet betalen.

Rachel ging bij Cathy wonen, een kennis van vroeger. Bij Cathy kon ze een kamer huren. Voor even, zei ze. Maar dat is al twee jaar geleden. Tom bleef wel in het huis wonen. Een paar weken later trok Anna bij hem in. Nu heeft Anna alles. En Rachel heeft niets meer.

De trein rijdt langzaam door. Het beeld van Anna en de baby schuift voorbij. Dan komt de trein langs het huis op nummer 12. Daar woont sinds een jaar het perfecte stel.

Er is niemand buiten. Rachel denkt: wat zouden de man en de vrouw aan het doen zijn? Misschien zijn ze samen aan het koken. Of ze zijn op bezoek bij vrienden. Misschien vrijen ze met elkaar, in hun slaapkamer op de eerste verdieping. Rachel kijkt naar de ramen boven. Maar alle gordijnen zijn dicht. Rachel denkt: de man die hier woont, is anders dan Tom. Hij zou nooit zijn vrouw bedriegen met een ander. Daarvoor houdt hij te veel van haar. En zij van hem.

Maar ze vergist zich. Twee dagen later zit ze 's ochtends weer in de trein. Piepend stopt de trein bij het rode sein. Precies achter nummer 12. De vrouw zit in de tuin in de zon. Dan komt een man het huis uit. Rachel gaat ineens rechtop zitten. Want dit is een andere man.

Deze man heeft ze nog nooit gezien. Wie is dit?
Misschien de broer van de vrouw? Of een vriend?
De vreemde man loopt naar de vrouw toe. Ze staat op. Ze legt haar handen op zijn heupen. En dan zoent ze hem. Heel lang, op zijn mond.
Rachel kan niet geloven wat ze ziet. Ze drukt haar gezicht tegen het raam. Ze wil op het raam bonken. Ze wil roepen: 'Nee! Dit mag niet! Je mag je man niet bedriegen!' Maar de vrouw zou haar toch niet horen.

De trein begint weer te rijden. Rachel kijkt om zich heen. Ziet dan niemand wat hier gebeurt? Maar nee, niemand kijkt uit het raam. En waarom zouden de mensen het raar vinden? Een man en een vrouw kussen elkaar. Niemand weet dat die vrouw bij een andere man hoort.

De rest van de dag denkt Rachel aan die zoen. Haar oude verdriet is weer terug. Het verdriet van toen Tom vreemdging. Nu blijkt het perfecte stel van nummer 12 niet perfect te zijn. 's Avonds koopt Rachel twee flessen wijn en een fles wodka. Voor thuis. Cathy is toch het hele weekend bij haar vriend.

De twee flessen wijn gaan helemaal op. En de fles wodka half.

Rachel is dronken. Dan weet ze vaak niet meer wat ze doet. Dat heeft Tom vroeger vaak tegen haar gezegd.

Hij zei dan: 'Je was weer dronken gisteren. Je hebt stomme dingen gedaan. Op het feestje heb je iedereen beledigd. Weet je dat niet meer?'

Of: 'Je hebt me gisteren geslagen. Weet je dat niet meer?'

Rachel herinnerde zich nooit wat ze gedaan had. Maar ze schaamde zich altijd heel erg.

Nu zit Rachel dronken op haar kamer. Ze pakt haar telefoon en belt Tom. Maar hij neemt niet op. Ze belt nog een keer. Nog steeds niets. De derde keer spreekt ze zijn voicemail in. Ze zegt dat ze hem mist. En dat ze niet meer drinkt. Ook al is dat niet waar.

Ze wacht tot Tom terugbelt. Maar dat doet hij niet. Met haar telefoon in haar hand valt ze in slaap.

Zaterdag 6 juli 2013

De volgende dag wordt Rachel laat wakker. Het is al middag. Ze heeft haar kleren nog aan. Ze heeft hoofdpijn. Dat komt door de wijn van gisteren.

Rachels dag is leeg. Ze kan naar de sportschool gaan. Of naar de markt. Of in de krant zoeken naar een nieuwe baan. Maar wat ze ook doet, ze is alleen. Ze wordt er somber van.

Misschien moet ze maar gewoon naar Londen gaan. Net als anders, ook al is het vandaag zaterdag. Dan kan ze even kijken naar de huizen op nummer 12 en 20. Ze heeft toch niets anders te doen.

Op weg naar het station koopt ze een fles wijn en een flesje wodka. Onderweg drinkt ze de fles wijn leeg.

Ze komt dichterbij Londen. Even opletten nu. Is ze al bij de huizen? Ze kijkt uit het raam. Maar dan is ze er al voorbij. Ze ziet de tuinen nog net in de verte verdwijnen.

Rachel vloekt. Nu heeft ze niet gezien of er iemand thuis was. Of de gordijnen open waren. Of die vreemde man er weer was.

Ze neemt een flinke slok wodka. Dan krijgt ze een idee: ze stapt gewoon uit op het eerste station. Dan kan ze even in haar oude buurt gaan kijken.

Ze denkt nog: het is vast geen goed idee.
Maar ze doet het toch. Daar is ze dronken genoeg voor.

Even later staat Rachel op station Witney. Ze loopt de trappen af. Ze gaat rechtsaf langs de bakker. Linksaf op de kruising. Dan langs het tunneltje dat onder het spoor door loopt. Ze heeft de fles wodka in haar hand. Nog een paar slokjes.
Daar is haar oude straat.
Wat wilde ze hier eigenlijk gaan doen? Ze weet het niet meer. Welk huis was ook alweer van haar, vroeger?